

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobce: **Ing. arch. V. S.,** zastoupen JUDr. Petrem Schlesingerem, advokátem AK Schlesinger a Martének, advokáti, v. o. s., se sídlem Brno, Slovákova 11, proti žalovanému: **Finanční ředitelství v Brně**, se sídlem Brno, nám. Svobody 4, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 4. 2010, č. j. 5448/10-1100-709857, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 21. 9. 2011, č. j. 31 Af 46/2010 - 83,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.

[1] Na základě výsledků daňové kontroly byla žalobci platebním výměrem vydaným Finančním úřadem v Jihlavě dne 11. 2. 2009, č. j. 24762/09/314914708015, dodatečně vyměřena daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2004 ve výši 180.160 Kč. Dne 12. 2. 2009 se žalobce výslovně vzdal práva na odvolání.

[2] Podáním ze dne 6. 5. 2009, k výzvě správce daně doplněné a upřesněné podáním ze 4. 6. 2009, žalobce požádal o obnovu řízení podle § 54 odst. 1 písm. a) zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění účinném do 31. 12. 2010 (dále jen „daňový řád"), neboť vyšly najevo nové skutečnosti a důkazy, které nemohly být bez jeho zavinění uplatněny již dříve v daňovém řízení a mohly mít podstatný vliv na rozhodnutí.

Podle žalobce byly při doměření daně nesprávně do základu daně zahrnuty částky ze dvou daňových dokladů. Z faktury - daňového dokladu ze dne 28. 6. 2004, č. 02. 06. 2004 (někdy také v průběhu řízení žalobcem nesprávně označovaný jako daňový doklad č. 02. 05. 2004), který žalobce vystavil společnosti IRBIS PANDA, spol. s r. o. (dále jen „společnost IRBIS PANDA"), na celkovou částku 200.000 Kč, a z faktury – daňového dokladu ze dne 18. 10. 2004, č. 01. 10. 2004, vystaveného téže společnosti na celkovou částku 470.000 Kč. Tyto daňové doklady mu nikdy nebyly uhrazeny, a proto mu ani nemohla vzniknout povinnost zaplatit z uvedených částek daň z příjmů.

[3] Za nové skutečnosti a důkazy pak žalobce označil to, že dodatečně nalezl doklad o zrušení daňového dokladu č. 02. 06. 2004, který byl stornován na přání Ing. Hajzlera, jednatele a společníka společnosti IRBIS PANDA a nahrazen následným daňovým dokladem č. 01. 07. 2004. Výdajový pokladní doklad společnosti IRBIS PANDA ze dne 28. 6. 2004 není podle žalobce důkazem o zaplacení částky 200 000 Kč žalobci, ale Ing. Hajzlerovi, který daňový doklad nezlikvidoval, ale použil pro svůj výběr peněz. Na pokladním dokladu je podpis Ing. Hajzlera, který tím potvrdil převzetí částky. Žalobce předložil kopii originálu daňového dokladu s rukopisnou poznámkou „*storno řeší fa č. 01. 07. 2004*". Žalobce přiznává, že se dopustil neopatrnosti, když spoléhal na to, že Ing. Hajzler vyřadí podle svého slibu zrušenou fakturu, jejíž stejnopis si ponechal z účetní evidence společnosti IRBIS PANDA, a když nevystavil daňový dobropis ke zrušené faktuře podle § 43 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, účinného od 1. 5. 2004, ani si neopatřil doklad o doručení tohoto daňového dobropisu společnosti IRBIS PANDA, a tak fakticky Ing. Miloši Hajzlerovi jeho jednání umožnil. Nevystavení dobropisu má však význam pouze z hlediska daně z přidané hodnoty, nikoli z hlediska daně z příjmů fyzické osoby.

[4] K daňovému dokladu č. 01. 10. 2004 žalobce uvedl, že jej nevystavil a nic o něm neví, a že v té době byl hospitalizován ve vzdálené nemocnici. Žalobce až dodatečně zjistil skutečnost, na kterou si v průběhu daňového řízení z omluvitelných důvodů nevzpomněl, a to, že byl v době od 13. 9. 2004 do 5. 11. 2004 hospitalizován. Ani výdajový pokladní doklad společnosti IRBIS PANDA ze dne 22. 10. 2004 není důkazem o zaplacení částky 470.000 Kč žalobci, ale Ing. Miloši Hajzlerovi, který doklad podepsal a převzetí částky potvrdil.

[5] Žalobce dále uvedl, že v závěru daňové kontroly byla jednání kontrolním orgánem vedena „*v atmosféře nemožnosti si některé záležitosti i související skutečnosti ověřit*", jelikož mu nebylo umožněno nahlédnout do jeho daňových materiálů, které jeden a čtvrt roku neviděl, navíc se kontrola týkala pěti let zpětně. Na žalobce měl být podle jeho slov při daňové kontrole činěn nátlak, proto přistoupil také na podepsání vykonstruovaných odpovědí v protokolech. Správné odpovědi na pokládané otázky mohl přitom žalobce dle svých slov zjistit teprve až po vrácení jeho daňových materiálů. V uvedené době krom toho 3 roky odolával „*soustavnému udávání Ing. Hajzlerem*". Proto také chtěl mít finanční kontrolu co nejdříve za sebou. V kontrolovaném období se navíc žalobce dozvěděl, že trpí velmi vážnou nemocí.

[6] Rozhodnutím z 12. 4. 2010, č. j. 5448/10-1100-709857, žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí z 11. 8. 2009, kterým Finanční úřad v Jihlavě zamítl žádost o

obnovu řízení. Podle žalovaného tvrzení žalobce, že daňový doklad nevystavil, uvedené částky nedostal uhrazené a nevzpomněl si na několik skutečností již při probíhající daňové kontrole, nelze kvalifikovat jako nové skutečnosti nebo důkazy, které nemohly být bez zavinění daňového subjektu nebo správce daně uplatněny již před vydáním pravomocného rozhodnutí nebo které by mohly mít vliv na výrok tohoto rozhodnutí.

[7] Krajský soud v Brně zamítl v záhlaví uvedeným rozsudkem žalobu proti rozhodnutí žalovaného a ve svém rozhodnutí přitakal právnímu názoru žalovaného, že žalobcem tvrzené skutečnosti nelze považovat za nové skutečnosti nebo důkazy, které by odůvodňovaly obnovu řízení. Podle krajského soudu existovaly předmětné účetní doklady po celou dobu daňového řízení, ze strany žalobce došlo s odstupem času toliko k jejich jinému hodnocení. To však není novou skutečností ani důkazem, a to ani v návaznosti na tvrzení žalobce o dodatečně nalezené stornofaktuře a o nevystavení faktury z důvodu hospitalizace v nemocnici. Krajský soud rovněž uvedl, že důkazní břemeno bylo v daňovém řízení plně na žalobci, který proti předmětnému dodatečnému platebnímu výměru nepodal ani odvolání, naopak se tohoto řádného opravného prostředku výslovně vzdal. Nic na tom podle krajského soudu nemění ani to, že věcí se zabývala také Policie ČR a Okresní státní zastupitelství v Jihlavě, neboť trestní věc byla posuzována z hlediska spáchání úmyslného trestného činu a nikoliv z hlediska splnění povinností daňového subjektu.

II.

[8] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále „stěžovatel“) kasační stížnost, v níž tvrdí, že soud i žalovaný v předcházejících řízeních „*přehlédli*“, že stěžovatel se ve své žádosti o povolení obnovy řízení neodvolával na právní posouzení věci policejním orgánem, ale na prokázané skutečnosti, které vyšly v uvedeném řízení najevo z vysvětlení podaného Ing. Milošem Hajzlerem dne 18. 3. 2009 a 19. 3. 2009. Zaprvé mělo vyjít najevo, že v účetnictví společnosti IRBIS PANDA za období roku 2004, ke kterému žalobce ani nemohl mít přístup, nebyly nalezeny žádné doklady o Ing. Hajzlerem tvrzených úhradách částky 200.000 Kč, jako tvrzené úhrady daňového dokladu č. 02. 06. 2004, a částky 470.000 Kč, jako tvrzené úhrady daňového dokladu č. 01. 10. 2004. Zadruhé mělo být na základě vysvětlení podaného Ing. Milošem Hajzlerem zjištěno, že žádné stěžovatelovy pokladní stvrzenky ohledně uvedených plateb se v účetnictví uvedené společnosti nenachází.

[9] Novou skutečností bylo podle stěžovatele také nalezení dokladu o zrušení daňového dokladu č. 02. 06. 2004 z 28. 6. 2004 znějícího na částku 200.000 Kč. Stěžovatel tvrdí, že doklad o zrušení nalezl bez svého zavinění až dodatečně, poté, co mu byly 11. 2. 2009 vráceny jeho účetní doklady za roky 2003, 2004 a 2005.

[10] Dále si měl stěžovatel bez svého zavinění až dodatečně, při přípravě svého podání z 6. 5. 2009 adresovaného Finančnímu úřadu v Jihlavě, vyžádat doklady o ukončení radioterapie a vyúčtování nadstandardních služeb od Nemocnice s poliklinikou v Novém Jičíně ze dne 5. 11. 2004. Teprve z těchto dokladů měl stěžovatel podle jeho slov dodatečně zjistit, že byl v uvedené nemocnici hospitalizován v době od 13. 9. 2004 do 5. 11. 2004, z čehož má vyplývat, že nemohl dne 18. 10. 2004 vystavit daňový doklad č. 01. 10. 2004 na

částku 470.000 Kč, ani nemohl v nemocnici ve vzdáleném Novém Jičíně přijmout úhradu této faktury, ohledně které také neexistuje žádný doklad ani v účetnictví žalobce za rok 2004, ani v účetnictví společnosti IRBIS PANDA.

[11] Stěžovatel tak podle svého mínění prokázal existenci důvodů pro povolení obnovy řízení v souladu s § 54 odst. 1 písm. a) daňového řádu, ke kterým však jak správní orgány, tak soud v předcházejícím řízení nepřihlédly a otázku existence důvodů pro povolení obnovy řízení tedy nesprávně posoudily. Stěžovatel má za to, že soud mu nesprávně vytkl, že nové skutečnosti, které uplatňoval jako důvod obnovy řízení, existovaly již v době vydání dodatečného platového výměru. Soud tak podle stěžovatele navíc nesprávně zaměnil existenci dodatečně najevo vyšlých skutečností s doklady o existenci těchto skutečností, k nimž se stěžovatel dostal bez svého zavinění až dodatečně.

[12] Podle stěžovatele je dán důvod k obnově řízení i ve smyslu § 54 odst. 1 písm. b) daňového řádu, neboť dodatečný platební výměr Finančního úřadu v Jihlavě z 11. 2. 2009 byl vydán na základě podvržených výdajových pokladních dokladů ze dne 28. 6. 2004 a ze dne 24. 10. 2004 a křivého podnětu Ing. Miloše Hajzlera, k čemuž lze podle stěžovatele dospět porovnáním uvedených výdajových pokladních dokladů společnosti IRBIS PANDA, podepsaných Ing. Milošem Hajzlerem, se záznamy o podaném vysvětlení Ing. Miloše Hajzlera z 18. 3. 2009 a 19. 3. 2009 na Policii ČR. Pokladní doklady podle stěžovatele tedy nedokládají, že by on obdržel platby od společnosti IRBIS PANDA, ale ve skutečnosti dokládají platby této společnosti jejímu jednateli a v rozhodné době jedinému společníkovi Ing. Hajzlerovi. Podle stěžovatele jak žalovaný, tak soud nezákonně „*přehlédli*“ rovněž naplnění tohoto druhého zákonného důvodu pro nařízení obnovy řízení, jehož se stěžovatel dovolával již během jednání u krajského soudu.

III.

[13] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti nejprve upozornil, že stěžovatel podal návrh na obnovu řízení toliko z důvodu uvedeného v § 54 odst. 1 písm. a) daňového řádu, nikoli z důvodu uvedeného pod písm. b) zmíněného ustanovení. Žalovaný je přesvědčen, že nevyšly najevo nové skutečnosti nebo důkazy, které nemohly být bez zavinění stěžovatele uplatněny již dříve, a podmínka pro obnovu řízení tedy nebyla splněna. Novou skutečností podle žalovaného není, pokud stěžovatel (zhotovitel) zjistí, že objednatel nemá na svých dvou výdajových pokladních dokladech podpis stěžovatele. Stěžovatel navíc sám má povinnost řádně o svých příjmech i výdajích ve svém účetnictví účtovat. Novou skutečností podle žalovaného ani není, pokud si stěžovatel nechá zpětně v roce 2009 vystavit potvrzení o hospitalizaci v roce 2004, nehledě na to, že ani hospitalizace vyfakturování zakázky a přijetí peněž nevylučuje. Nové skutečnosti podle žalovaného neprokazují ani policejní protokoly z 18. a 19. 3. 2009, neboť v usnesení o zastavení trestního stíhání z 15. 7. 2009 je konstatováno způsobení škody ve výši původně zjištěné (1.101.429 Kč). Navíc Ing. Hajzler nebyl stíhán za žádný „*křivý podnět*“.

[14] Žalovaný shrnuje, že stěžovatel si mohl sám ujasnit jednotlivé částky svých příjmů, které obdržel v souvislosti s výstavbou rodinného domu ve Zhoři, a to nejméně od 29. 3. 2007, kdy byl ohledně této věci poprvé vyslechnut policií. Na základě tohoto

vyšetřování podal stěžovatel 12. 4. 2007 u správce daně dodatečná daňová přiznání. Jednalo se však jen o část nepřiznaných příjmů. Během následné daňové kontroly byly zjištěny další nepřiznané, nezdaněné příjmy. K dodatečně zjištěným příjmům se stěžovatel vyjádřil v protokolu z 21. 1. 2009, z něhož vyplývá, že byl srozuměn s vydáním dodatečných platebních výměrů. Dále měl stěžovatel dalších 22 dnů do projednání zprávy o daňové kontrole, během nichž si mohl vše ještě ujasnit. Mohl nahlížet i do svého účetnictví, které bylo během daňové kontroly převzato správcem daně. O to však stěžovatel po celou dobu nepožádal. Žalovaný cituje i z protokolu z 11. 2. 2009, z něhož vyplývá, že stěžovatel se závěry daňové kontroly souhlasil. Žalovaný závěrem dodává, že námitky či výhrady mohl stěžovatel nadále ještě uplatnit v řádném opravném prostředku, avšak již 12. 2. 2009 se práva na odvolání vzdal a dlužné částky v plné výši uhradil.

IV.

[15] Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti podle ustanovení § 102 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s."), Nejvyšší správní soud přistoupil k přezkoumávání napadeného rozsudku krajského soudu, a to v rozsahu v kasační stížnosti uvedených námitek a v rozsahu vymezeném v § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. Neshledal přitom, že by řízení před soudem bylo zatíženo vadami, k nimž by musel přihlédnout z moci úřední i bez návrhu účastníka řízení. Kasační stížnost není důvodná.

[16] Stěžovatel v prvé řadě namítá, že jak správní orgány, tak soud, nesprávně posoudily stěžovatelovu žádost o obnovu řízení i jím tvrzené skutečnosti, když nedospěly k závěru, že by tyto skutečnosti odůvodňovaly obnovení řízení podle § 54 odst. 1 písm. a) daňového řádu.

[17] Podle § 54 odst. 1 písm. a) daňového řádu platilo, že pravomocně ukončené řízení se obnoví, jestliže vyšly najevo nové skutečnosti nebo důkazy, které nemohly být bez zavinění daňového subjektu nebo správce daně uplatněny již dříve v řízení a mohly mít podstatný vliv na výrok rozhodnutí. Toto ustanovení v sobě obsahuje hned několik podmínek, které musí být splněny kumulativně, aby mohlo být pravomocně ukončené řízení obnoveno. Zaprvé musí vyjít najevo nové skutečnosti a důkazy, zadruhé musí platit, že tyto skutečnosti neměl možnost daňový subjekt nebo správce daně uplatnit dříve v průběhu řízení a zatřetí musí být zřejmé, že při existenci takových skutečností nebo důkazů by správní orgán mohl rozhodnout jiným způsobem.

[18] Podle stěžovatele měly nové skutečnosti vyjít v prvé řadě najevo na základě podání vysvětlení Ing. Milošem Hajzlerem před Policií ČR, konkrétně mělo být takto zjištěno, že v účetnictví společnosti IRBIS PANDA nebyly nalezeny žádné doklady o uhrazení daňových dokladů č. 02. 06. 2004 (vystaven na částku 200.000 Kč) a č. 01. 10. 2004 (vystaven na částku 470 000 Kč), ani pokladní stvrzenky stěžovatele ohledně uvedených plateb.

[19] Pokud jde o uvedené daňové doklady, správní orgány při daňové kontrole vycházely z účetnictví stěžovatele, jehož byly uvedené daňové doklady součástí. Na jednání před správcem daně, které proběhlo dne 21. 1. 2009, sám stěžovatel uvedl, že doklady

vystavil, práce provedl a částku uvedenou na dokladech přijal, i když detaily si vzhledem k časovému odstupu a jeho tehdejšímu zdravotnímu stavu již nepamatuje. K pokladním dokladům ze dne 28. 6. 2004 na částku 200.000 Kč a ze dne 22. 10. 2004 na částku 470.000 Kč již při tomto jednání uvedl, že podpisy na dokladech nejsou jeho, a že jde naopak o podpisy Ing. Hajzlera. Závěrem jednání stěžovatel prohlásil, že je mu jasné, že mu bude na základě uvedených zjištění a jeho vyjádření dodatečně vyměřena daň. Zároveň požádal, aby současně s projednáním zprávy o daňové kontrole byly i vyhotoveny a připraveny dodatečné platební výměry na doměřované daně. Na svém stanovisku stěžovatel nic nezměnil ani při projednání zprávy o výsledku daňové kontroly dne 11. 2. 2009. Se závěry správce daně stěžovatel nepolemizoval ani případným opravným prostředkem, nýbrž se práva na odvolání výslovně vzdal.

[20] Skutečnost, že stěžovatel platbu za předmětné doklady neobdržel, byla vskutku novou, se kterou se správní orgány v předchozím řízení nesetkaly. To, že se jedná o novou skutečnost, je však pouze jedna ze tří podmínek pro obnovení řízení. Další podmínkou je, aby takovou skutečnost nemohl bez svého zavinění daňový subjekt (příp. správce daně) uplatňovat již dříve v řízení. To znamená, musí existovat objektivní podmínky, které by uplatnění takové skutečnosti bránily. Soud zde nevidí žádný objektivní důvod, proč by stěžovatel již v průběhu daňové kontroly nemohl namítat, že předmětné daňové doklady nedostal proplaceny. V té době sice ještě neměl k dispozici protokol o podání vysvětlení Ing. Hajzlerem orgánům policie, nicméně nic mu nebránilo, aby již v průběhu daňového řízení neproplacení uvedených dokladů tvrdil. Provedení některých důkazů mohl také sám navrhnout (vč. např. výslechu Ing. Hajzlera), avšak neučinil tak.

[21] V souladu s § 31 odst. 9 daňového řádu je to totiž právě daňový subjekt, který v průběhu daňového řízení musí dostát své povinnosti tvrzení a povinnosti důkazní. Stěžovatel neuvedl žádnou objektivní skutečnost, která by mu mohla bránit v tom, aby v průběhu daňového řízení neproplacení daňových dokladů tvrdil či se jej pokusil prokázat.

[22] V rozsudku z 28. 3. 2007, čj. 1 Afs 124/2006-59, č. 1887/2009 Sb. NSS, Nejvyšší správní soud učinil závěr, že *jestliže žalobce neunesl v průběhu daňové kontroly důkazní břemeno dle § 31 odst. 9 daňového řádu, nelze důkazy následně provedené v trestním řízení, jejichž navržení a provedení v daňovém řízení nic nebránilo, považovat za nové, resp. takové, které nemohly být bez jeho zavinění nebo bez zavinění správce daně uplatněny již v daňovém řízení ve smyslu § 54 odst. 1 písm. a) téhož zákona.* Tím spíše pak takový závěr musí platit i v případě, kdy daňový subjekt neunese ani svou povinnost tvrzení.

[23] Za objektivní překážku, která by stěžovateli bránila tvrdit neproplacení daňových dokladů, nelze považovat ani to, že stěžovatel neměl doklady u sebe, neboť ty byly převzaty správcem daně za účelem provedení daňové kontroly. Stěžovatel měl totiž stále možnost nahlížet do svého účetnictví, pouze této možnosti nikdy nevyužil. Dodatečné nalezení dokladu o zrušení daňového dokladu č. 02. 06. 2004 z 28. 6. 2004 tak nelze vnímat ve prospěch stěžovatelem tvrzených důvodů pro povolení obnovy řízení, neboť mu opět žádná objektivní překážka nebránila v tom, aby se s doklady, které byly obsahem jeho účetnictví, seznámil již dříve, v průběhu daňové kontroly či kdykoli předtím. Pouze stěžovatel sám je odpovědný za stav svého účetnictví, a pokud neměl své doklady

v pořádku, nese také sám odpovědnost za případné nesprávné závěry, které by mohly být na základě dokladů založených v účetnictví vyvozeny. Správce daně při daňové kontrole vycházel z dokladů předložených stěžovatelem, a pokud doklady neodpovídaly skutečnosti, bylo pouze na stěžovateli, aby tuto skutečnost tvrdil a pokusil se ji dokázat. Soud může pouze zopakovat, že neshledal žádné objektivní překážky, které by stěžovateli kdykoli dříve před pravomocným ukončením daňového řízení bránily, aby údaje, které byly obsahem jeho účetnictví, uvedl na pravou míru.

[24] O tom, že byl hospitalizován v nemocnici, se stěžovatel také jistě nedozvěděl až teprve z dokladu o vyúčtování nadstandardních služeb. Takový závěr by byl vskutku absurdní. O své hospitalizaci se stěžovatel musel dozvědět minimálně již v době samotné hospitalizace. Jak navíc uvedl i žalovaný, samotný fakt, že byl stěžovatel hospitalizován, přitom ani sám o sobě ještě nemusí dokládat, že nemohl vystavit daňový doklad nebo že stěžovateli nemohlo být na jeho základě hrazeno.

[25] Stěžovatelova nemoc je politováníhodnou skutečností. Nicméně i s přihlédnutím ke zdravotnímu stavu stěžovatele v době, za kterou byla daňová kontrola prováděna (ostatně i správce daně vzal na nemoc stěžovatele ohled, a proto stěžovateli z důvodu jeho zdravotního stavu částečně prominul zaplacení penále a povolil posečkání příslušenství daně), je nutné trvat na tom, že stěžovatel sám zavinil, a to nesplněním své povinnosti tvrzení a důkazní, že skutečnosti, které tvrdí nyní, nebyly správcem daně zohledněny již v průběhu daňového řízení. Stěžovatel sice v žádosti o obnovu řízení uvedl některé nové skutečnosti, ale neprokázal, že by je bez svého zavinění nemohl tvrdit již dříve. V případě, že by byl stěžovatel těžce nemocen i v průběhu daňového řízení, a nemohl tak dostatečně plnit své povinnosti, což ostatně ale ani netvrdí, vždy si mohl pro účely tohoto řízení zvolit zástupce, který by jej v daňovém řízení zastupoval. Nyní však ani soud nedospěl k závěru, že v daném případě existovaly nějaké objektivní skutečnosti, které by stěžovateli znemožnily tvrzení o neuhrazení předmětných daňových dokladů uplatnit kdykoli v průběhu doby, než bylo daňové řízení pravomocně ukončeno.

[26] V kasační stížnosti stěžovatel závěrem tvrdí, že ve věci byl dán důvod k obnově řízení rovněž ve smyslu § 54 odst. 1 písm. b) daňového řádu, tedy že dodatečný platební výměr z 11. 2. 2009 byl vydán na základě podvržených dokladů (konkrétně se mělo jednat o pokladní doklady ze dne 28. 6. 2004 a ze dne 24. 10. 2010 společnosti IRBIS PANDA) a „*křivého podnětu Ing. Miloše Hajzlera*“. Předmětem řízení před správními orgány o povolení obnovy však byla žádost stěžovatele o povolení obnovy toliko z důvodu § 54 odst. 1 písm. a) daňového řádu. Důvody pro obnovu řízení ve smyslu písm. b) citovaného ustanovení stěžovatel začal uplatňovat až teprve v průběhu řízení před krajským soudem. Správní orgány tedy vedly řízení o stěžovatelově žádosti o obnovu řízení z důvodů spadajících pod písm. a) daného ustanovení, tzn. s ohledem na tvrzenou existenci nových skutečností. Důvody ve smyslu písm. b) nezkoumaly, neboť je žalobce v řízení před správními orgány ani netvrdil. V tomto smyslu tak úvahy správních orgánů nemohl přezkoumat ani krajský soud a ani Nejvyšší správní soud v tomto ohledu nemá, čím by se věcně zabýval.

V.

[27] Stěžovatel se svými námitkami s ohledem na výše uvedené neuspěl, Nejvyšší správní soud proto zamítl postupem dle § 109 odst. 2 s. ř. s. kasační stížnost jako nedůvodnou.

[28] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto v souladu s § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl v tomto řízení úspěch, nemá na jejich náhradu právo. Žalovanému žádné náklady v řízení o kasační stížnosti, které by přesáhly rámec jeho běžné úřední činnosti, nevznikly. Proto Nejvyšší správní soud nepřiznal žalovanému náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. srpna 2012

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu